

31991L0495

L 268/41

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

24.9.1991

DYREKTYWA RADY
z dnia 27 listopada 1990 r.
dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję
i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej

(91/495/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso królicze i mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka są wymienione w wykazie produktów stanowiących załącznik II do Traktatu; hodowla królików i dzikich zwierząt zazwyczaj wchodzi w zakres sektora rolnego i stanowi źródło dochodów części ludności rolniczej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia produkcji, należy ustanowić na poziomie wspólnotowym przepisy dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka;

różnice dotyczące warunków zdrowotnych zwierząt i zdrowia publicznego w Państwach Członkowskich powinny zostać usunięte, aby wesprzeć handel wewnątrzwspólnotowy mięsem króliczym i mięsem dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego;

choroby przenoszone na zwierzęta domowe i ludzie mogą rozprzestrzeniać się w mięsie króliczym oraz w mięsie dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka; konieczne jest ustanowienie zasad umożliwiających zwalczanie takich zagrożeń;

mięso to powinno być przetwarzane w należytych warunkach zdrowotnych w celu uniknięcia zatrucia i chorób spowodowanych zainfekowaną żywnością;

dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie ⁽⁴⁾, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/162/EWG ⁽⁵⁾, ustala warunki zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie; korzystne jest dysponowanie takimi samymi informacjami na temat niektórych chorób zakaźnych dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka jak w przypadku zwierząt domowych;

dyrektywa Rady 64/433/C z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem ⁽⁶⁾, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG ⁽⁷⁾ oraz dyrektywa Rady nr 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym ⁽⁸⁾, ostatnio zmieniona dyrektywą 90/539/EWG ⁽⁹⁾, ustanawiają wymogi zdrowotne co do, odpowiednio, świeżego mięsa i świeżego mięsa drobiowego; dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka używane do produkcji dziczyzny są podobne do ssaków i ptaków hodowlanych, dlatego, uwzględniając niektóre konkretne aspekty, korzystne jest rozszerzenie przepisów zdrowotnych, które aktualnie są stosowane w handlu świeżym mięsem i mięsem drobiowym, na mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka;

właściwe jest ustanowienie wyjątków w przypadku niewielkich ilości mięsa króliczego i mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka przeznaczonych do handlu lokalnego;

w przypadku organizacji kontroli weterynaryjnych oraz następstw tych kontroli, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie przeznaczenia, oraz środków ochronnych, które mają zostać zastosowane, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego ⁽¹⁰⁾;

Komisji powinien zostać być powierzony obowiązek wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 30.12.1989, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. C 260 z 15.10.1990, str. 154.

⁽³⁾ Dz.U. C 124 z 21.5.1990, str. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 61 z 4.3.1989, str. 48.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 23.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 55 z 8.3.1971, str. 23.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 224 z 18.9.1990, str. 29.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 64/433/EWG i art. 2 dyrektywy 71/118/EWG.

Stosuje się również następujące definicje:

1. „mięso królicze”: wszystkie części królika domowego nadające się do spożycia przez ludzi;
2. „mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka”: wszystkie części dzikich ssaków lądowych oraz dzikiego ptactwa, włącznie z gatunkami określonymi w art. 2 ust. 1 dyrektywy 90/539/EWG, rozmnażanych, hodowanych i ubijanych w niewoli, które nadają się do spożycia przez ludzi;
3. „dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka”: ssaki lądowe lub ptaki, które nie są uważane za udomowione, które nie są określone w art. 1 ust. 1 dyrektywy 64/433/EWG lub w art. 1 dyrektywy Rady 71/118/EWG, ale które są hodowane jako zwierzęta domowe. Jednakże dzikie ssaki żyjące na terytorium zamkniętym w warunkach zbliżonych do tych, w których żyją dzikie zwierzęta, nie są uważane za dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka.
4. „kraj produkcji”: Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się gospodarstwo produkcyjne.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa króliczego

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby mięso królicze:
 - a) było uzyskiwane w zakładzie spełniającym ogólne warunki dyrektywy 71/118/EWG oraz zatwierdzonym do celów niniejszego rozdziału zgodnie z art. 14;
 - b) pochodziło od zwierząt i z gospodarstw lub obszarów, w których nie wprowadzono zakazów ze względu na inspekcje weterynaryjne;

c) pochodziło od zwierząt, które poddano badaniu przedubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z art. 4 dyrektywy 71/118/EWG; takie badanie jest zgodne z rozdziałem I załącznika I do niniejszej dyrektywy, i które uznano za nadające się do uboju po takim badaniu;

d) poddano obróbce z w należytych warunkach zdrowotnych podobnych do tych, które są przewidziane w rozdziale V załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG, z wyjątkiem warunków w pkt 28a i 28b;

e) zostało poddane, zgodnie z rozdziałem II załącznika I do niniejszej dyrektywy, badaniu poubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii, lub, zgodnie z art. 4 dyrektywy 71/118/EWG, przez asystentów, i w którym nie znaleziono żadnych zmian oprócz uszkodzeń pourazowych powstałych krótko przed ubojem lub zlokalizowanych anomalii rozwojowych lub zmian, pod warunkiem stwierdzenia, w razie konieczności na podstawie odpowiednich badań laboratoryjnych, że nie powodują one zagrożenia zdrowia człowieka lub niezdatności do spożycia przez ludzi

f) posiadało znak zdrowotności zgodnie z rozdziałem III załącznika I do niniejszej dyrektywy.

Można podjąć decyzję, tam gdzie to właściwe, o zmianie lub uzupełnieniu przepisów wyżej wymienionego rozdziału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, aby uwzględnić w szczególności różne formy prezentacji, pod warunkiem że są one zgodne z przepisami w zakresie higieny; w szczególności i na zasadzie odstępstwa od wyżej wymienionego rozdziału dana procedura powinna ustalać — po raz pierwszy przed dniem 1 stycznia 1992 r. — warunki, na których można zezwolić na wprowadzanie do obrotu tuszek, części tuszek lub podrobów w dużych opakowaniach, które nie zostały oznakowane zgodnie z sekcją 11.3 lit. a) wyżej wymienionego rozdziału;

g) było przechowywane, zgodnie z rozdziałem IV załącznika I do niniejszej dyrektywy, po badaniu poubojowym w należytych warunkach zdrowotnych, w zakładach zatwierdzonych zgodnie z art. 14 lub w magazynach zatwierdzonych zgodnie z regulami wspólnotowymi;

h) było przewożone w należytych warunkach zdrowotnych zgodnie z rozdziałem V załącznika I do niniejszej dyrektywy;

i) w przypadku części tuszek lub mięsa bez kości, było uzyskiwane w warunkach podobnych do tych, które są określone w art. 3 dyrektywy 71/118/EWG, w zakładach specjalnie zatwierdzonych do tego celu zgodnie z art. 14 niniejszej dyrektywy.

2. Każde Państwo Członkowskie również zapewnia, aby świeżemu mięsu króliczemu wysłanemu na terytorium innego Państwa Członkowskiego towarzyszyło świadectwo zdrowia podczas transportu do kraju przeznaczenia.

Oryginał świadectwa zdrowia, który musi towarzyszyć świeżemu mięsu króliczemu podczas transportu do odbiorcy, jest wystawiany przez urzędowego lekarza weterynarii w momencie

załadunku. Świadectwo zdrowia musi odpowiadać, zarówno pod względem wyglądu jak i zawartości, wzorowi zamieszczonemu w załączniku II; musi ono zostać sporządzone przynajmniej w języku lub językach kraju przeznaczenia, oraz musi zawierać informacje przewidziane we wzorze przedstawionym w wyżej wymienionym Załączniku.

Artykuł 4

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na:

- a) bezpośrednie dostarczanie mięsa króliczego przez drobnego producenta osobie prywatnej w celu własnego spożycia;
- b) dostarczanie mięsa króliczego w małych ilościach przez rolników, którzy hodują króliki na małą skalę:
 - albo bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na okolicznych targach, które znajdują się najbliżej ich gospodarstw,
 - albo sprzedawcy detalicznemu w celu bezpośredniej sprzedaży ostatecznemu konsumentowi, pod warunkiem że taki sprzedawca prowadzi działalność w tej samej miejscowości co producent lub w miejscowości sąsiedniej.

Wyżej wymienione ewentualne odstępstwa nie obejmują sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej, oraz, w przypadku sprzedawcy detalicznego, sprzedaży na targu.

2. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia kontroli zdrowotnych obejmujących czynności przewidziane w ust. 1 oraz w celu przyjęcia zasad umożliwiających ustalenie, z którego gospodarstwa pochodzi mięso.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i w szczególności, na wniosek Państw Członkowskich, określić maksymalne limity ilości, które mogą być dostarczane zgodnie z ust. 1.

ROZDZIAŁ III

Zasady mające zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewniają, że handel wewnątrzwspólnotowy mięsem dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka podlega:

- a) w przypadku dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, wymogom dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia

26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulującej handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich ⁽¹⁾;

- b) w przypadku innych gatunków dzikiej zwierzyny utrzymywanej przez człowieka wymogom dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem ⁽²⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG.

Artykuł 6

1. Mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka uzyskane z dzikich, racicowych ssaków lądowych spełnia odpowiednie warunki określone w art. 3 i art. 5 lit. b)-k) dyrektywy 64/433/EWG, pod warunkiem, że stado pochodzenia jest poddawane regularnym inspekcjom weterynaryjnym i nie jest objęte ograniczeniami w wyniku przeglądu wykonanego zgodnie z art. 11 lub w wyniku inspekcji weterynaryjnej. Szczegółowe zasady dotyczące kontroli są ustanawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 20.

Tymi zwierzętami należy zajmować się w innym czasie niż bydłem, trzodą chlewną, owcami i kozami.

Świadectwo zdrowia, które musi towarzyszyć takiemu mięsu, powinno odpowiadać wzorowi zamieszczonemu w załączniku IV do niniejszej dyrektywy.

Mięso dzikich utrzymywanych przez człowieka lub innych gatunków podatnych na włośnicę musi zostać poddane badaniu przez wytrawianie zgodnie z dyrektywą Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie badań świeżego mięsa wieprzowego na włośnienie (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich ⁽³⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/321/EWG ⁽⁴⁾.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1, odpowiedni organ może zezwolić na ubój w miejscu pochodzenia dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka, jeżeli nie mogą być one przewiezione, w celu uniknięcia ryzyka dla osoby zajmującej się zwierzętami lub w celu zabezpieczenia stanu utrzymania zwierząt. Zezwolenie może być udzielone, pod warunkiem że:

- stado jest poddawane regularnej inspekcji weterynaryjnej i nie podlega żadnym ograniczeniom w wyniku przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 12 lub w wyniku inspekcji weterynaryjnej,
- został złożony wniosek przez właściciela zwierząt,
- organ został zawiadomiony z wyprzedzeniem o terminie uboju zwierząt,
- w gospodarstwie znajduje się miejsce do gromadzenia dzikich zwierząt, gdzie można przeprowadzić badanie przedubojowe partii zwierząt przeznaczonej do uboju,

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 35.

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 67.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 133 z 17.5.1989, str. 33.

- gospodarstwo jest zaopatrzone w pomieszczenia odpowiednie do uboju oraz kłucia i wykrwawienia zwierząt,
- ubój poprzez kłucie i wykrwawienie jest poprzedzony ogłuszeniem, które należy przeprowadzić zgodnie z warunkami ustanowionymi w dyrektywie 74/577/EWG⁽¹⁾; służby weterynaryjne mogą zezwolić na ubój poprzez odstrzelenie jedynie w szczególnych wypadkach,
- ubite i wykrwawione zwierzęta natychmiast po uboju są zawieszane i transportowane w należytych warunkach zdrowotnych do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z dyrektywą 66/433/EWG. Jeżeli dzikie zwierzęta ubite w miejscu, w którym były hodowane, nie mogą zostać przewiezione w ciągu godziny do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z art. 8 dyrektywy 64/433/EWG, muszą one zostać przewiezione w pojemniku lub środkiem transportu, w którym temperatura otoczenia utrzymuje się od 0 °C do 4 °C. Patroszenie należy wykonać nie później niż 3 godziny po ogłuszeniu,
- podczas transportu do rzeźni ubite zwierzęta muszą być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez służbę weterynaryjną poświadczające pozytywny wynik badania przedubojowego, właściwe wykrwawienie, oraz godzinę uboju; takie świadectwo musi odpowiadać wzorowi zamieszczonemu w załączniku III.

3. Do czasu przyjęcia zasad zdrowotnych mających zastosowanie do mięsa przeznaczonego na rynek krajowy, ubój dzikiej zwierzyny grubej utrzymywanej przez człowieka, rozbiór i składowanie mięsa określonego w ust. 1 mogą, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, być przeprowadzane w zakładach zatwierdzonych przez władze krajowe na potrzeby rynku krajowego, pod warunkiem że takie mięso nie jest wprowadzone do obrotu w handlu wewnątrzwspólnotowym.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą, przy poszanowaniu postanowień ogólnych Traktatu, udzielić jednemu lub większej ilości krajów wysyłających ogólne zezwolenie lub zezwolenia ograniczone do szczególnych przypadków, według których świeże mięso określone w art. 5 lit. b) oraz i)-k) dyrektywy 64/433/EWG może być wprowadzone ich terytorium.

Takie świeże mięso może zostać wysłane jedynie zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 64/433/EWG.

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udzieli ogólnego zezwolenia zgodnie z ust. 1, natychmiast informuje o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. Państwa wysyłające podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby świadectwo zdrowia, którego wzór zamieszczono w załączniku IV, zawierało informację o skorzystaniu z jednej z możliwości przewidzianych w ust. 1.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 26.11.1974, str. 10.

Artykuł 8

Mięso dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka spełnia warunki określone w art. 3 dyrektywy 71/118/EWG.

Mięso dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które jest przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego, jest zaopatrzone w świadectwo zdrowia określone w art. 8 dyrektywy 71/118/EWG, które musi być zgodne z wzorem zawartym w załączniku IV do niniejszej dyrektywy.

Jednakże, bez względu na rozdział V pkt 23 załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG, jeżeli, w przypadku przepiórek i gołębi, zastosowana technika patroszenia nie pozwala na przeprowadzenie całkowitego badania wnętrzości każdego ptaka, takie badanie może zostać przeprowadzone na próbę co najmniej 5 % każdej partii 500 ptaków, oraz w odpowiedniej proporcji powyżej 500 ptaków, pod warunkiem że partie ptaków są jednorodne pod względem rodzaju, wagi oraz pochodzenia.

Jeżeli wyniki nie są zupełnie zadowalające, opinia wydana na podstawie badania wrywkowego wnętrzości, które ma stwierdzić, czy ubite ptaki nadają się do spożycia, dotyczy całej partii ptaków.

Artykuł 9

Bez uszczerbku dla art. 8 akapit pierwszy, w przypadku mięsa pochodzącego od dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które zostało uzyskane i wprowadzone na rynek na terytorium Państw Członkowskich, Państwa Członkowskie mogą, przy poszanowaniu postanowień ogólnych Traktatu, udzielić rzeźniom lub zakładom rozbioru mięsa znajdującym się na ich terytorium, które zajmowały się taką działalnością przed datą notyfikacji o niniejszej dyrektywie i które wyraźnie tego żądają, pozwoleń na odstępstwo od przepisów dotyczących uboju i patroszenia ustanowionych w rozdziale V załącznika I, w odniesieniu do częściowo patroszonego lub niewypatroszonego dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka.

Zakazuje się wykorzystywania znaku jakości zdrowotnej określonego w rozdziale X załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG w przypadku skorzystania z tego odstępstwa.

Artykuł 10

Przepisów przewidzianych w art. 8 nie stosuje się do mięsa dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które w odosobnionych przypadkach dostarczane jest przez producenta tego mięsa bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na jego własny użytek, bez przeznaczenia do sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub na targu.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i w szczególności, na żądanie Państw Członkowskich, określić maksymalne limity ilości, które mogą być dostarczane zgodnie z akapitem pierwszym.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby przegląd zdrowia królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka był przeprowadzany w gospodarstwach na ich terytoriach w równych odstępach czasu.

2. W tym celu służbie centralnej lub organowi centralnemu zostaje powierzone zadanie zbierania i wykorzystywania wyników badań zdrowia zwierząt, które zostały przeprowadzone zgodnie z niniejszą dyrektywą, w przypadku gdy stwierdzono choroby przenoszone na ludzi lub zwierzęta, lub gdy rozpoznano obecność pozostałości w ilości przekraczającej dopuszczalne poziomy.

3. Gdy stwierdzono chorobę lub stan określony w ust. 2, wyniki badania dotyczące konkretnego przypadku są przekazywane jak najszybciej urzędowej służbie odpowiedzialnej za nadzór nad stadem, z którego pochodzą dane zwierzęta.

4. W zależności od sytuacji epizootycznej, służba urzędowa przeprowadza konkretne badania dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w celu wykrycia obecności chorób określonych w załączniku I do dyrektywy 82/984/EWG.

Informacja o obecności tych chorób jest przekazywana Komisji i innym Państwom Członkowskim zgodnie z wyżej wymienioną dyrektywą.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie uzupełniają swoje plany wykrywania pozostałości określonych w art. 4 dyrektywy Rady 86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r., dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości⁽¹⁾, w celu poddania królików i dzikiej zwierzyny hodowlanej badaniom określonym w wyżej wymienionej dyrektywie oraz w celu kontroli dzikiej zwierzyny pod względem zanieczyszczeń występujących w środowisku.

2. Uwzględniając wyniki kontroli określonej w art. 11 ust. 4, Państwa Członkowskie wprowadzają ograniczenia w zakresie wykorzystania dziczyzny pochodzącej z gospodarstw lub terytoriów objętych kontrolą.

3. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 13

Mięso królicze lub mięso z dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka nie może być użyte w celu spożycia przez ludzi, jeżeli:

- a) wykryto w nim wady wymienione w załączniku I pkt 9 lit. a);
- b) pochodzi od zwierząt, którym podano substancje mogące spowodować, że mięso jest niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi i podjęto decyzję co do tego mięsa, zgodnie z procedurą określoną w art. 20, po wydaniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny. Do czasu wydania wyżej wymienionej opinii, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu, pozostają w mocy przepisy krajowe dotyczące dopuszczalnych substancji;
- c) bez uszczerbku dla wszelkich ewentualnych rozporządzeń Wspólnoty stosowanych w zakresie jonizacji, zostało poddane jonizacji lub promieniowaniu ultrafioletowemu lub zastosowano względem takiego mięsa środki zmiękczające lub inne substancje, które mogą wpływać na właściwości organoleptyczne mięsa lub zastosowano barwniki inne niż używane do znakowania mięsa.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz zatwierdzonych zakładów, nadając każdemu zakładowi weterynaryjny numer identyfikacyjny. Państwa Członkowskie mogą zatwierdzić ubój i rozbiór mięsa królików oraz dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w zakładach zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG lub dyrektywą 64/433/EWG, pod warunkiem że dane zakłady są odpowiednio wyposażone do przetwarzania mięsa króliczego i/lub mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka, oraz że takie operacje są wykonywane w należytych warunkach zdrowotnych.

2. Żadne Państwo Członkowskie nie zatwierdza zakładu, jeżeli zgodność z niniejszą dyrektywą nie jest zapewniona. Państwa Członkowskie wycofują zatwierdzenie, w przypadku gdy warunki jego przyznawania przestają być przestrzegane.

3. Jeżeli została przeprowadzona kontrola zgodnie z art. 16, zainteresowane Państwo Członkowskie uwzględni wnioski, które wynikają z tej kontroli. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja są informowane o wycofaniu zatwierdzenia.

4. Kontrolę zatwierdzonych zakładów i nadzór nad nimi przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który bez uszczerbku dla obowiązków powierzonych asystentom zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG, może korzystać w przypadku wyłącznie manualnych zadań z pomocy personelu specjalnie przeszkolonego do tego celu. Urzędowy lekarz weterynarii ma w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia, aby przestrzegane były przepisy niniejszej dyrektywy.

Szczegółowe zasady, regulujące taką pomoc, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 15

Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, o ile koniecznym jest zapewnienie jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, przeprowadzać kontrole w miejscu pochodzenia we współpracy

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 26.9.1986, str. 36.

z właściwymi władzami Państw Członkowskich; mogą oni sprawdzać, czy zatwierdzone zakłady faktycznie stosują niniejszą dyrektywę. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach tych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela biegłym wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnieniu ich obowiązków.

Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 16

1. Przepisy ustanowione w dyrektywie Rady 89/662/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności do organizacji kontroli przez kraj przeznaczenia oraz działań, które należy podjąć po przeprowadzeniu tych kontroli oraz do środków ochronnych, które mają być zastosowane w związku z problemami sanitarnymi wpływającymi na produkcję i dystrybucję mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt łownych na terytorium Wspólnoty..

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„— Dyrektywa Rady nr 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt, wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek mięsa króliczego oraz mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 41) (Z wyjątkiem mięsa króliczego i mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka przywożonych z państw trzecich);”

b) w załączniku B tiret „mięso królicze i mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka” zastępuje się wyrazami „mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka”.

Artykuł 17

Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych dotyczących przywozu mięsa króliczego i mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka z państw trzecich, Państwa Członkowskie stosują do takiego przywozu przepisy, które są przynajmniej równoważne z przepisami niniejszej dyrektywy.

Jednakże, do czasu wprowadzenia w życie tych przepisów, Państwa Członkowskie zapewniają, aby przywóz z państw trzecich podlegał przepisom ustanowionym w art. 6 ust. 1 lit. b) akapit trzeci dyrektywy 89/662/EWG oraz aby:

i) świeże mięso królicze i świeże mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w żadnym wypadku nie były opatrzone znakiem zdrowia publicznego określonym w rozdziale X załącznika I do dyrektywy nr 71/118/EWG oraz, w przypadku gdy dokonano rozbioru takiego mięsa i oddzielono je od kości, było poddawane obróbce zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt B wyżej wymienionej dyrektywy.

ii) mięso z gatunków podatnych na włośnicę podaje się badaniu przez wytrawianie zgodnie z dyrektywą 77/96/EWG.

ROZDZIAŁ V

Przepisy końcowe

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na reguły wspólnotowe przyjęte w celu ochrony fauny.

Artykuł 19

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, zmienia załączniki do niniejszej dyrektywy w szczególności w celu ich dostosowania do postępu technologicznego.

Artykuł 20

1. Gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy bezzwłocznie przedstawiane są przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją 68/361/EWG ⁽¹⁾.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyraża opinię na temat projektu w terminie, który może wyznaczyć przewodniczący, stosownie do pilności sprawy. Opinia przyjmowana jest większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada przyjmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważone w sposób określony w wymienionym wyżej artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub, w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, które należy podjąć.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada po upływie trzech miesięcy od daty przedłożenia sprawy nie podejmie decyzji, Komisja przyjmuje proponowane

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, z wyjątkiem przypadków gdy Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 21

Do czasu wprowadzenia wspólnotowych przepisów kontroli weterynaryjnych i zdrowotnych dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka, które należy przyjąć nie później niż do dnia 31 marca 1991 r., mięso dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka nadające się do spożycia podlega przepisom art. 3 ust. 3, art. 4 ust. 1 akapit drugi tiret drugie oraz art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 r.

W imieniu Rady

V. SACCOMANDI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

Badanie przedubojowe królików

1. Zwierzęta poddawane są badaniu przedubojowemu zanim zostaną ubite. Zgodnie z ogólną zasadą badanie przedubojowe przeprowadzane jest w gospodarstwie przed załadunkiem.
 - a) Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzane w gospodarstwie pochodzenia, badanie przedubojowe w rzeźni może ograniczyć się do poszukiwania uszkodzeń wywołanych transportem, pod warunkiem że w ciągu ostatnich 24 godzin króliki zostały zbadane w miejscu pochodzenia i uznano je za zdrowe. Ponadto, po przewiezieniu królików do rzeźni należy ustalić ich tożsamość.

Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia i w rzeźni nie zostało wykonane przez tego samego urzędowego lekarza weterynarii, zwierzętom powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zawierające szczegóły określone w załączniku III.
 - b) Jeśli badanie przedubojowe nie jest przeprowadzone w miejscu pochodzenia, króliki przeznaczone do uboju muszą zostać poddane badaniu przedubojowemu w ciągu 24 godzin po przywiezieniu do rzeźni. Jeśli od badania upłynęło więcej niż 24 godziny, badanie przedubojowe należy powtórzyć bezpośrednio przed ubojem.

Kierownik rzeźni lub jego przedstawiciel musi ułatwić czynności przy przeprowadzaniu badania przedubojowego, w szczególności wszelką pomoc, która uważana jest za niezbędną.

Każde zwierzę lub partia zwierząt wysłana do uboju musi zostać zidentyfikowana, aby umożliwić właściwym władzom ustalenie ich pochodzenia.
2. Badanie przedubojowe musi zostać przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z zasadami wykonywania zawodu w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
3. Badanie powinno stwierdzić:
 - a) czy zwierzęta chorują na chorobę, która może być przeniesiona na ludzi i zwierzęta, czy występują objawy choroby albo czy ogólny stan zwierząt wskazuje, że taka choroba może wystąpić;
 - b) czy występują objawy choroby lub ogólne zaburzenia stanu zdrowia, co może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi.
4. Zwierząt, u których stwierdzono występowanie schorzeń określonych w pkt 3, nie poddaje się ubojowi w celu spożycia przez ludzi.
5. Zwierzęta określone w pkt 4 powinny podlegać ubojowi oddzielnie, lub po uboju wszystkich pozostałych królików, a ich mięso należy natychmiast usunąć w sposób higieniczny.

ROZDZIAŁ II

Badanie poubojowe królików

6. Ubite króliki muszą zostać poddane badaniu poubojowemu niezwłocznie po uboju.
7. Badanie poubojowe należy przeprowadzić w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
8. Badanie poubojowe powinno obejmować:
 - a) oględziny ubitego zwierzęcia;
 - b) omacywanie i, w miarę potrzeby, nacinanie płuc, wątroby, śledziony, nerek, oraz tych części tuszek, które uległy jakimkolwiek zmianom;
 - c) poszukiwanie anomalii w konsystencji, kolorze, zapachu, i tam gdzie jest to stosowne, smaku;
 - d) gdzie to konieczne, badania laboratoryjne;

9. a) Za nienadające się całkowicie do spożycia przez ludzi uznaje się króliki, u których badanie poubojowe wykazało:
- choroby przenoszone na ludzi i zwierzęta,
 - złośliwe lub liczne nowotwory; liczne ropnie,
 - rozległe występowanie pasożytów w tkance podskórnej i mięśniowej,
 - obecność niedozwolonych substancji lub pozostałości przekraczających dozwolone poziomy wspólnotowe, włącznie z substancjami o działaniu farmakologicznym,
 - zatrucie,
 - rozległe uszkodzenia lub nadmierne krwawe lub surowicze wybroczyny,
 - nieprawidłowości koloru, zapachu i smaku,
 - nienormalna konsystencja w szczególności obrzęk lub poważne wychudzenie;
- b) Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części poddanego ubojowi zwierzęcia, u których występują miejscowe urazy lub zanieczyszczenie nie mające wpływu na stan pozostałej części mięsa.
- c) Wyniki badań poubojowych są zapisywane przez urzędowego lekarza weterynarii i, w przypadku stwierdzenia chorób przenoszonych na człowieka określonych w pkt 3 lub występowania pozostałości, przekazywane właściwej służbie odpowiedzialnej za nadzór nad stadem, z którego pochodziły zwierzęta oraz osobie odpowiedzialnej za dane stado.

ROZDZIAŁ III

Znakowanie

10. Znakowanie przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który jest w posiadaniu i przechowuje:
- a) przyrządy przeznaczone do znakowania mięsa, które może przekazać asystentom tylko w chwili znakowania, na czas potrzebny do wykonania tej czynności;
 - b) etykiety i opakowania po umieszczeniu na nich pieczęci lub znaku, określonych w pkt 11. Etykiety, opakowania i pieczęcie przekazywane są asystentom w chwili, w której mają zostać użyte w ilości odpowiedniej do potrzeb.
11. 1. Znakowanie składa się z następujących informacji:
- a) — w części górnej, nazwa kraju wywozu napisana wielkimi literami:
B, D, DK, EL, ESP, F, IRL, I, L, NL, P, UK;
 - pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni lub, gdzie jest to stosowne, zakładu rozbioru mięsa
 - w dolnej części, jeden z następujących zestawów symboli:
CEE, EEG, EWG, EØF, EWG lub EOK
 - Litery i cyfry powinny mieć 0,2 cm wysokości, lub
 - b) owalny znak zawierający informacje wymienione w lit. a); litery powinny mieć 0,8 cm wysokości, a cyfry 1,1 cm wysokości.
2. Materiał używany do znakowania musi spełniać wszystkie wymogi higieny; informacje wymienione w pkt 1 powinny być umieszczone na nim w zupełnie czytelny sposób.
3. a) Znakowanie określone w pkt 1 wykonuje się:
- na nieopakowanych tuszkach za pomocą pieczęci zawierającej informacje wymienione w pkt 1 lit a),
 - na opakowaniach bezpośrednich lub innych opakowaniach części tuszek lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod opakowaniami,
 - na opakowaniach bezpośrednich lub innych opakowaniach części tuszek lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod opakowaniami,
- b) Znakowanie określone w pkt 1 lit. b) należy wykonać na opakowaniach zbiorczych

4. W przypadku gdy znakowanie wykonuje się na opakowaniu zgodnie z pkt 3:
- znak należy umieścić w taki sposób, aby przy otwieraniu opakowania został zniszczony, lub
 - opakowanie powinno być zamknięte w taki sposób, aby po otwarciu nie można go było powtórnie użyć.

ROZDZIAŁ IV

Składowanie

Po przeprowadzeniu badania poubojowego mięso królicze musi być schłodzone lub zamrożone i utrzymywane w temperaturze, która nigdy nie może przekroczyć $-4\text{ }^{\circ}\text{C}$ w przypadku schłodzenia lub $-12\text{ }^{\circ}\text{C}$ w przypadku zamrożenia.

ROZDZIAŁ V

Transport

Mięso królicze wysyła się w taki sposób, aby podczas transportu mięso było chronione przed czynnikami, które mogłyby je zanieczyścić lub negatywnie na nie oddziaływać, z uwzględnieniem czasu trwania i warunków przewozu a także użytych środków transportu. W szczególności pojazdy do transportu wyposażone są w taki sposób, aby temperatura określona w pkt 12 nie była przekraczana.

ZAŁĄCZNIK II

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO

dla świeżego mięsa króliczego ⁽¹⁾ przeznaczonego do wysyłki do Państw Członkowskich EWGKraj wywozu: Nr ⁽²⁾:

Ministerstwo:

Właściwa służba:

Numer ⁽²⁾

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:

Rodzaj opakowania:

Ilość jednostek opakowania:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i weterynaryjny(e) numer(y) identyfikacyjny(e) rzeźni ⁽³⁾:
.....Adres(y) i weterynaryjny(e) numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonego zakładu /zatwierdzonych zakładów rozbioru
mięsa ⁽³⁾:
.....

III. Przeznaczenie mięsa

Mięso będzie wysłane

z
(miejsce załadunku)do
(państwo i miejsce przeznaczenia)następującym środkiem transportu ⁽⁴⁾:Nazwa i adres wysyłającego:
.....Nazwa i adres odbiorcy przesyłki:
.....⁽¹⁾ Świeże mięso, które nie zostało poddane żadnym zabiegom konserwującym; jednakże mięso królicze chłodzone lub zamrożone uważa się za świeże.⁽²⁾ Nieobowiązkowe.⁽³⁾ W odniesieniu do wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w odniesieniu do statków nazwę.⁽⁴⁾ Niepotrzebne skreślić

IV. Zaświadczenie o zdrowiu publicznym

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

(a) — opisane mięso królicze,

— opakowanie wyżej określonego mięsa

posiada znak świadczący o tym, że:

— mięso pochodzi ze zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach ⁽⁴⁾;

— rozbiór mięsa odbył się w zatwierdzonym zakładzie rozbioru;

(b) mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 90/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego i mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka;

(c) pojazdy lub pojemniki do transportu mięsa, jak również warunki załadunku niniejszej wysyłki spełniają wymagania w zakresie higieny ustanowione w wyżej wymienionej dyrektywie.

Sporządzono w dnia

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

⁽⁴⁾ Niepotrzebne skreślić

ZAŁĄCZNIK III

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka ⁽¹⁾ przewożonych z gospodarstwa do rzeźni

Właściwa służba: nr ⁽²⁾:

I. Identyfikacja zwierząt

Gatunek zwierząt:

Ilość zwierząt:

Znak identyfikacyjny:

II. Pochodzenie zwierząt

Adres gospodarstwa pochodzenia

.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Zwierzęta są przewożone do następującej rzeźni:

.....

Następującym środkiem transportu:

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że opisane wyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przedubojowemu w wyżej wymienionym gospodarstwie o godzinie
..... w dniu i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w dnia

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

⁽¹⁾ Zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 6 ust. 3 dyrektywy 90/495/EWG.

⁽²⁾ Nieobowiązkowe.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

**dla mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka ⁽¹⁾ przeznaczonego
do wysyłki do Państw Członkowskich EWG**

Kraj wywozu: nr ⁽²⁾:

Ministerstwo:

Właściwe służby:

Nr ⁽²⁾:

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:

Rodzaj opakowania:

Ilość jednostek opakowania:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i weterynaryjny(e) numer(y) identyfikacyjny(e) rzeźni:
.....

Adres(y) i weterynaryjny(e) numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonego zakładu /zatwierdzonych zakładów rozbioru
mięsa ⁽³⁾
.....

III. Przeznaczenie mięsa

Mięso będzie wysyłane

Z
(miejsce załadunku)

do
(państwo i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu ⁽⁴⁾:

Nazwa i adres wysyłającego:
.....

Nazwa i adres odbiorcy:
.....

⁽¹⁾ Świeże mięso z dzikiego ptactwa utrzymywane przez człowieka i dzikich ssaków utrzymywanych przez człowieka niepoddane żadnym zabiegom konserwującym; jednakże mięso królicze chłodzone lub zamrożone uważa się za świeże.

⁽²⁾ Nieobowiązkowe.

⁽³⁾ W odniesieniu do wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w odniesieniu do statków nazwę.

⁽⁴⁾ Niepotrzebne skreślić.

IV. Zaświadczenie o stanie zdrowia

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- (a) — mięso od wyżej opisanych gatunków ⁽⁴⁾,
 - opakowanie wyżej określonego mięsa ⁽⁴⁾posiada znak świadczący o tym, że
 - mięso pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach ⁽⁴⁾,
 - rozbiór mięsa odbył się w zatwierdzonym zakładzie rozbioru ⁽⁴⁾;
- (b) mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi w wyniku inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z:
 - dyrektywą Rady 77/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 dotyczącą problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym ⁽⁴⁾,
 - dyrektywą Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem ⁽⁴⁾;
- (c) pojazdy lub pojemniki do przewozu mięsa, jak również warunki załadunku niniejszej wysyłki są zgodne z wymogami w zakresie higieny ustanowionymi w wyżej wymienionej dyrektywie.

Sporządzono w, dnia

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

⁽⁴⁾ Niepotrzebne skreślić.